

Brief Flashes Against A World (Languages of the Future)

Tekst door Övül Ö. Durmusoglu

B: i can i i everything else
A: balls have zero to me to me to me to me to me to me to me to me to me
B:: you i everything else
A: balls have a ball to me to me to me to me to me to me to me to me
B: i i can i i i everything else
A: balls have a ball to me to me to me to me to me to
B: i

Enkele artificiële-intelligentie robots in opleiding hebben onlangs een eigen taal uitgevonden die radicaal afweek van elke menselijke talen. Dit was groot nieuws. Het gesprek klonk dadaïstisch, als een uitwisseling van cryptische telegrammen of experimentele poëzie. Een boodschap uit de toekomst.

Wat zijn de talen van de toekomst? En wie zal de verantwoordelijkheid dragen ze vorm te geven? Hedendaagse samenlevingen zitten vast in - cycli van verandering – onvoorspelbare recombines van ethiek, esthetiek en identiteiten in een onzekere transformatie/hervorming. Na opnieuw een seizoen van noordwaartse migratie is de wereld al ver voorbij datgene wat onverzoebaar verdeeld kan zijn. Er woedt een gewelddadige strijd om de wereld te categoriseren; om identiteiten, wezens en gevoelens af te bakenen met grenzen en ze om te zetten in data. Artistiek denken dat maatschappelijk verzet tegen die opdeling opzoekt en behandelt, is een van de velden waarin de talen van de toekomst beoefend kunnen worden.

Toen Jean Genet in zijn laatste boek – het poëtische en autobiografische *Prisoner of Love* (1986) – terugblikte op zijn tijd bij de Palestijnse fedayeen, trotseerde hij de neiging tot definiëren bij het schrijven van zijn eigen verslag van de Palestijnse Revolutie. Zijn relaas springt heen en weer tussen tijden, plaatsen, stijlen en vormen van bewustzijn. Genet bekeek de personages die hij in de kampen ontmoette als ‘korte flitsen tegen een wereld die geobsedeerd is door zijn eigen slimheid’. De wereld heeft zulke korte flitsen nodig om sprongen door de tijd te kunnen maken, om uit zijn pragmatisme te evolueren en te resoneren met verleden en toekomst.

Brief Flashes Against A World is een oefenkamp van verbondenheid voor Amber, Mathieu, Karen, Polien en Kitty. Een manier om te tonen hoe zij hun praktijk begrijpen, en waar hun werk naartoe zal gaan na een jaar STRT Kit residentie,. De tentoonstelling bestaat uit werken, ideeën en materialen voor gebruik in openbare oefeningen. Hun nieuwe praktijken bevatten korte boodschappen uit de toekomst, die oproepen tot tactieken van verzet tegen grenzen, definities en eenduidige antwoorden.

Karen Moser onderzoekt hoe je de conceptuele erfenis van de jaren 70 interpreteert om ruimte en tijd te analyseren tot hedendaagse immaterialiteiten. In haar nieuwe werk begeeft ze zich met haar denkoefeningen en bijzondere gevoel voor humor op onbekend terrein: de onzichtbare kant van het collectieve geheugen van Antwerpen. Ze verzint een nieuw verhaal voor sculpturen die om verschillende redenen uit het publieke domein zijn verwijderd en nu stof vergaren in de depots van het Middelheimmuseum.

Amber Vanluffelen wordt gedreven door een verlangen om zichzelf te leren en te ont-leren via een cyclus van experiment, mislukking en engagement. Ze traint als danseres en performt in publieke vertoningen van dans en hedendaagse kunst. In verhouding tot haar materialiteit als performer heeft elke ruimte een transformatief potentieel. In *Brief Flashes Against A World* creëert ze een glijdend vlak tussen haar persona's van danseres en kunstenaars.

Herinneringen, beelden en hoe ze resoneren met het onderbewustzijn voeden de verbeelding van **Mathieu Verhaegen**, die ook een mateloze interesse koestert voor de ruimte die tussen het sculpturale en het geschilderde bestaat. Met een veelvoud aan materialen en media creëert hij oppervlakken die niet alleen fysiek maar ook symbolisch oneffen zijn, boordevol dubbelzinnige betekenissen. Via die oppervlakken en hun interventies nodigt hij het publiek uit om verder te associëren.

Primaire kleuren, hun glanzende reflecties en al hun natuurlijke en industriële vormen zijn het belangrijkste speelveld van **Polien Boons**. Verwantschappen zijn oneindig en verrassend. De ordening van de waarneming via rasterstructuren staat dan weer in schril contrast met zo'n open netwerk van verwantschappen tussen kleur en vorm, en Boons creëert sensuele omgevingen die gebouwd zijn op die spanning. Met onder meer een belletjesmachine die een koperen oppervlak aantast, en collages met kevervleugels die blinken op gerasterd papier, stelt Boons de aard van onze gecontroleerde esthetische intelligentie in vraag.

Verlangen is een product geworden, prefab en op maat gemaakt. De snedige humor van **Kitty Kamp** werkt in de kloof tussen onaangepaste dromen en de paradijzen op aarde die de hedendaagse mens voor zichzelf creëert. Is het mogelijk om in deze tijden andere soorten van subjectiviteit te ontwikkelen? Kunnen kunstenaars meer? De DIY-esthetiek in Kamps video's wordt een kritische methode die tegelijkertijd heel plagerig kan zijn. Wat ze echt verlangt is meer vragen stellen, fictioneel of reëel, eerder dan antwoorden geven.